

Pirmajame apeliacinio skundo pagrindu Komisija teigia, kad nustatęs, pirma, jog ji 2001 m. rugpjūčio mėn. pranešime apie kaltinimus „nesuformulavusi“ kaltinimo, pagrindžiančio *Schneider* ir *Legrand* pozicijas ir, antra, kad nebuvo „jokios ypatingos techninės problemos“ tokį pagrindimą suformuluoti, Pirmosios instancijos teismas neatsižvelgė į tai, kad priimtas sprendimas dar gali būti apskūstas apeliacine tvarka, padarė iš esmės neteisingas išvadas, iškraipė jo vertinimui pateiktus įrodymus ir pažeidė įpareigojimą motyvuoti savo sprendimus.

Antrajame apeliacinio skundo pagrindu Komisija teigia, kad Pirmosios instancijos teismas, nusprenddamas, kad 2002 m. spalio 22 d. Sprendime *Schneider Electric prieš Komisiją* (T-310/01) nustatyta procedūros klaida yra „pakankamai rimtas“ teisės normos, kuria suteikiamos teisės privatiems asmenims, pažeidimas, klaidingai įvertino faktus, padarė teisės klaidą ir pažeidė motyvavimo pareigą.

Savo trečiajame apeliacinio skundo pagrindu Komisija nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas, nusprenddamas, jog egzistuoja „pakankamai tiesioginis priežastinis ryšys“ tarp neteisėto veikimo ar neveikimo ir antro žalos padarymo fakto, t. y. priešlaikinio *Schneider* ir *Wendel-KKR* derybų užbaigimas dėl *Legrand SA* perleidimo kainos, padarė iš esmės klaidingas išvadas, iškraipė įrodymus, klaidingai įvertino nagrinėjamus faktus ir padarė teisės klaidą.

Ketvirtuoju apeliacinio skundo pagrindu Komisija nurodo, jog Pirmosios instancijos teismas pažeidė motyvavimo pareigą, kuri jam tenka dėl jo argumentavimo, susijusiuose su priežastiniu ryšiu tarp pažeidimo ir įvairių kaltinimų dėl nustatytų žalos faktų, atsiradusio motyvų prieštaravimo.

Penktuoju apeliacinio skundo pagrindu Komisija teigia, kad Pirmosios instancijos teismas, nepadarydamas išvados, kad *Schneider* yra visiškai atsakinga už antrą nustatytos žalos atsiradimo faktą, iš esmės neteisingai įvertino faktus, iškraipė įrodymus ir padarė teisės klaidą. Si įmonė, visų pirma nepateikdama prašymo dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo dėl pareigos perduoti *Legrand*, kurią, jos teigimu, ji tariamai turėjo, ir nusprenddama perleisti šią įmonę tuomet, kai tokios pareigos nebebuvo, iš tiesų keliais atžvilgiais neįvykdė savo pareigos elgtis protingai ir apdairiai, kad būtų galima išvengti žalos arba sumažinti jos dydį.

Šeštajame apeliacinio skundo pagrindu Komisija kaltina Pirmosios instancijos teismą, jog jis išnagrinėjo bylą *ultra petita*, neteisingai taikė taisykles, reglamentuojančias įrodinėjimo našta ir, nustatydamas žalos atsiradimo faktą, kurio įmonė apeliančė nenurodė, pažeidė gynybos taisykles.

Galiausiai septintuoju ir paskutiniu apeliacinio skundo pagrindu Komisija teigia, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, paskirdamas *Schneider* kompensuojančias palūkanas nuo antro žalos atsiradimo fakto — 2002 m. gruodžio 10 dienos.

2007 m. rugsėjo 28 d. Clara Centeno Mediavilla, Delphine Fumey, Eva Gerhards, Iona M. S. Hamilton, Raymond Hill, Jean Huby, Patrick Klein, Domenico Lombardi, Thomas Millar, Miltiadis Moraitis, Ansa Norman Palmer, Nicola Robinson, François-Xavier Rouxel, Marta Silva Mendes, Peter van den Hul, Fritz Von Nordheim Nielsen, Michaël Zouridakis pateiktas apeliacinis skundas dėl 2007 m. liepos 11 d. priimto Pirmosios instancijos teismo (ketvirtoji išplėstinė kolegija) sprendimo byloje T-58/05 Centeno Mediavilla ir kt. prieš Europos Bendrijų Komisiją

(Byla C-443/07 P)

(2008/C 22/39)

Proceso kalba: prancūzų

Šalys

Apeliantai: Isabel Clara Centeno Mediavilla, Delphine Fumey, Eva Gerhards, Iona M. S. Hamilton, Raymond Hill, Jean Huby, Patrick Klein, Domenico Lombardi, Thomas Millar, Miltiadis Moraitis, Ansa Norman Palmer, Nicola Robinson, François-Xavier Rouxel, Marta Silva Mendes, Peter van den Hul, Fritz Von Nordheim Nielsen, Michaël Zouridakis, atstovaujami advokatų G. Vandersanden ir L. Levi

Kitos proceso šalys: Europos Bendrijų Komisija, Europos Sąjungos Taryba

Apeliantų reikalavimai

- panaikinti 2007 m. liepos 11 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą byloje T-58/05;
- patenkinti pirmojoje instancijoje apeliančių pareikštus reikalavimus, o būtent
 - panaikinti sprendimuose dėl priėmimo į darbą apeliančiams priskirtą pareigų lygį tiek, kiek jis yra pagrįstas naujųjų Tarnybos nuostatų XIII priedo 12 straipsnio 3 dalimi;
 - atstatyti apeliančių karjerą (įskaitant jų darbo patirties pataisyto lygio pareigose vertinimą, jų teises į pareigų paaukštinimą ir teises į pensiją) nuo sprendimo dėl jų paskyrimo, remiantis pareigų lygiu, kuris turėjo būti jiems priskirtas pagal skelbimą apie konkursą, po kurio jie buvo įtraukti į įdarbinimo rezervo sąrašą, t. y. skelbime apie konkursą nurodytu lygiu arba jį atitinkančiu lygiaverčiu lygiu pagal naująsias Tarnybos nuostatas (ir atitinkama pakopa, remiantis iki 2004 m. gegužės 1 d. taikytomis taisyklėmis)

- priteisti apeliantams Europos centrinio banko nustatyto dydžio delspinigius nuo viso skirtumo tarp atlyginimo, atitinkančio sprendimu dėl priėmimo į darbą jiems priskirtą lygį ir lygį, į kurį jie turėjo teisę, kol bus priimtas sprendimas dėl teisingo pareigų lygio priskyrimo;
- priteisti iš atsakovės visas bylinėjimosi pirmojoje ir apeliacinėje instancijose išlaidas.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Pirmiausia nurodę, kad skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas vertino ieškovus bendrai, neatsižvelgęs į kiekvieno jų ypatingą padėtį, ir kad jis rėmėsi prielaida, kurią jie ginčija, kad jiems priskirto lygio teisėtumą galima vertinti tik nuo jų paskyrimo dienos, apeliantai nurodo du apeliacinio skundo pagrindus.

Pirmuoju pagrindu jie kaltina Pirmosios instancijos teismą klaidingai pripažinus Pareigūnų tarnybos nuostatų XIII priedo 12 straipsnio 3 dalies teisėtumą. Šiuo atžvilgiu jie pirmiausia nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė senųjų Tarnybos nuostatų 10 straipsnį, nes jis prilygino pareigų lygių pakeitimą šioje byloje naujos karjeros struktūros pereinamojo laikotarpio nuostatų „specifiniam“ pritaikymui, pateisinančiam naujo konsultavimosi su Tarnybos nuostatų komitetu nebuvimą, nors šis lygių pakeitimas sukėlė suinteresuotų asmenų padėčiai esminius padarinius, ypač finansinius, visiškai pateisinančius konsultavimąsi su minėtu komitetu.

Šiam pagrindui paremti apeliantai nurodo, antra, įgytų teisių principo pažeidimą. Priešingai nei nusprendė Pirmosios instancijos teismas, svarbus klausimas šioje byloje buvo ne dėl įgytos teisės į paskyrimą, bet dėl įgytos teisės į konkretų pareigų lygį paskyrimo atveju. Nors neginčijama, kad skelbimas apie konkursą ir įrašymas į tinkamų kandidatų sąrašą nesuteikia teisės būti priimtam į darbą, tačiau šis skelbimas ir įrašymas sukuria konkurso dalyviams ir, *a fortiori*, įrašytiems į konkurso laimėtojų sąrašą asmenims teisę į skelbimą apie konkursą atitinkantį požiūrį. Šią teisę atitinka paskyrimų tarnybai nustatyta pareiga laikytis skelbime apie konkursą jos nustatytų gairių, atitinkančių laisvos vietos reikalavimus ir tarnybos interesus.

Trečia, apeliantai teigia, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė vienodo požiūrio principą skirtingai vertindamas konkurso laimėtojus, paskirtus iki 2004 m. gegužės 1 d. ir po šios datos, nes kadangi konkurso laimėtojų paskyrimas į pareigas yra hipotetinis, jis bet kuriuo atveju nedaro įtakos jų teisei faktiškai priimant į darbą remtis skelbime apie konkursą nurodytais klasifikavimo kriterijais, šiuo pagrindu taikomais visų konkurso laimėtojų priėmimui į darbą. Be to, Pirmosios instan-

cijos teismas visiškai nenagrinėjo šių dviejų pareigūnų kategorijų skirtingo vertinimo galimo pateisinimo.

Ketvirta, apeliantai nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė teisėtų lūkesčių principą ir klaidingai įvertino įrodymus. Šiam teismui pateiktoje bylos medžiagoje buvo labai daug informacijos, patvirtinančios teiginį, kad apeliantai iš tikrųjų gavo aiškias garantijas dėl jų priėmimo į darbą priskiriant skelbime apie konkursą nurodytą pareigų lygį.

Penktu ir šeštu argumentais apeliantai galiausia kaltina Pirmosios instancijos teismą netinkamai išaiškinus Tarnybos nuostatų 5, 7 ir 31 straipsnių taikymo sritį ir šiuo atžvilgiu taip pat pažeidus Bendrijos teismui nustatytą pareigą motyvuoti.

Antruoju savo skundo pagrindų apeliantai ginčija skundžiamą sprendimą dar ir dėl to, kad juo buvo atmesti ieškiniai dėl sprendimų skirti apeliantus į pareigas, motyvuojant, kad nors atsakovė pažeidė savo pareigą pateikti išankstinę informaciją, šis pažeidimas savaime nedaro ginčijamų sprendimų neteisėtus. Šiuo atžvilgiu jie remiasi gero administravimo, rūpestingumo, skaidrumo, teisėtų lūkesčių, sąžiningumo, vienodo požiūrio bei pareigų pobūdžio ir jų lygio atitikimo principų pažeidimu.

2007 m. spalio 24 d. Conseil d'État (Belgija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Association générale de l'industrie du médicament ASBL, Bayer SA, Servier Benelux SA, Janssen Cilag SA, Pfizer SA prieš État belge — Į bylą įstojusi šalis: Sanofi-Aventis Belgium SA

(Byla C-471/07)

(2008/C 22/40)

Proceso kalba: prancūzų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Conseil d'État

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovės: Association générale de l'industrie du médicament ASBL, Bayer SA, Servier Benelux SA, Janssen Cilag SA, Pfizer SA

Atsakovė: État belge